

Оштро Перце - Коментари и прикази

„Од читања се расте“, Јасминка Петровић

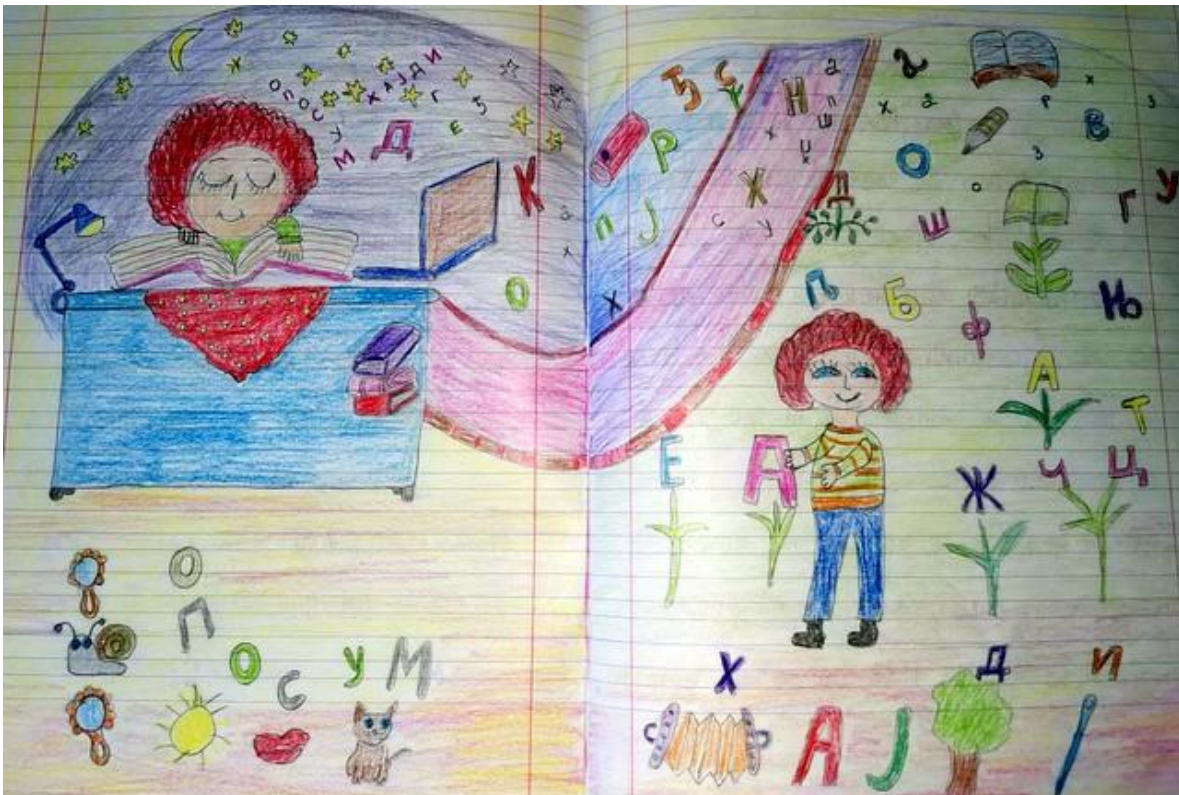
„Од читања се расте“ - наслов који је у мени пробудио жељу да прочитам ову књигу. Помислила сам: Да ли је то могуће? Да ли стварно од читања растемо?

Имала сам толико питања у глави да сам одмах кренула са читањем. „Ја не волим да читам и пишем“, била је то прва реченица главног лика, Тамаре. Искрено, није ми се допала. Помислила сам како то да девојчица, која већ иде у први разред, не зна и не воли да чита и пише. Можда је њена мама у праву што се љути. Ту је и њен тата. Он и није толико очајан. Није ми се свидело Тамарино понашање и то што нема жељу за учењем. Чак је и мени сметало да њени мама и тата стално понављају: „Ајде Тамара! Крени Тамара! Пожури Тамара! Шта чекаш? Е, сад га стварно претера, Тамара!“

Затим се појављује један нови лик, деда који седи на клупи испред њихове зграде и храни голубове. Баш ми се допало то што Тамара долази да разговара са њим и чак размишља да би дека могао бити бољи друг од њене другарице Василисе. Тамара почиње све више да ми се допада. Мислим да је паметно што прави друштво деди. Њој је то било и корисно. Могла је да научи нешто ново, за почетак ко је то опосум Хајди. То је мала животињица због које је Тамара почела да учи слова. Свидела ми се њена упорност док је по интернету тражила слова. Куцала је, брисала, али је ипак научила. Мама и тата су били пресрећни. Највише ми се допало то што је Тамара сањала како бере цвеће на једној планини. А у ствари, то су била слова у књизи. Чак ни Василиса није могла да верује да је Тамара написала честитку другу за рођендан. Књига ми се све више свидела. Била сам срећна због Тамаре. И деда на клупи је био срећан због ње, али не дуго. Тај исти опосум Хајди који је Тамари помогао да научи слова, убрзо је склопио очи заувек.

Ипак, крај и није тако тужан. Тамара је научила да чита и порасла је. Сада иде сама у школу. Верујте децо: Од читања се расте.

Нина Ристић I₂ ОШ „Коста Ђукић“ Младеновац

„Овако је то било“, Бранко Стевановић

„Овако је то било“, каже наш писац Бранко Стевановић. Како, где, кад? Ко је тај Бранко Стевановић? - Нека су од питања која ми пролазе кроз главу. Већ имам жељу да читам даље.

То је књига једног дечака, писца који нам прича разне приче из свог живота, необичне приче са разним порукама.

„Била тако једна прича, која се пре него што је настала, посвађала са писцем“. – Ово је почетак приче „Прича без иког свог“ која се мени веома допала. Занимљиво је то што је остала без слова, без писца, без иког свог. Свака прича забавна је на свој начин. „Људићи“ је, на пример, прича у којој на дрвету расту патуљци које дечак назива људићи. Толико различитих прича, а подједнако занимљивих. Свака прича, сваки нови наслов, привлачи ме да читам даље. Свака има неку поруку. Схватам, наш писац баш уме да забави децу. У једној причи је писац, у другој трговац, писац који пише из ормара, прича са пауком, врапцем и мачком. Замишљам како би то изгледало у стварности. Да ли је то могуће? Да, могуће је, у нашој малој дечијој глави.

Зато желим да свој деци света пренесем поруку овог писца: „Децо, уживајте у сваком тренутку свог детињства, одрастања и школовања. Мале ствари чине живот лепим.“

Нина Ристић I₂ ОШ „Коста Ђукић“ Младеновац

„Од читања се расте“, Јасминка Петровић

Књигу „Од читања се расте“ написала је Јасминка Петровић, тетка једног дечака Илије. Она је писала о девојци Тамири која није знала да чита и пише, а ишла је у први разред, баш као и ја. Њени родитељи били су много љути на њу због тога, али њу је било баш брига за слова. Тамара је једино волела да проводи време са дедом на клупи.

И ја сам волео да се дружим са мојим дедом. Захваљујући деди Тамара је научила да чита и пише. Он јој је стално говорио да није добро бити неписмена. Она је то схватила и научила да чита. Одмах је пожелела да постане писац.

Књига описује догађаје током осам дана, од понедељка до поновног понедељка. У петак је Тамара напослетку научила десет слова, а у суботу је терала маму и тату да јој читају књигу „Хајди“. Био сам срећан зато што је тада одлучила да сама научи сва слова.

Мени је моја мама помогла да научим да читам, а ја сада учим моју сестру Нину која има четири године. Док јој читам, причам јој тако и о мојој школи и кажем јој да се од читања расте, јер знам да она једва чека да порасте.

Допала ми се ова књига. Тамара ме подсећа на многе моје другаре. Ипак, сви они воле да читају и то лепо раде, бар тако каже наша учитељица.

Стеван Јанковић I₁
ОШ „Коста Ђукић“ Младеновац

„Овако је то било“, Бранко Стевановић

Ове приче је писао писац који је много волео животиње и у његовим причама су скоро увек биле животиње. Мени се много свидела ова књига.

Мислим да сам један од оних дечака из библиотеке јер волим да читам књиге.

Чудна ми је она прича о људићима зато што су зелени и цели од грана.

Жао ми је оног дечака који је живео у згради, па зато није могао да гаји љубимце, али их је онда цртао. Зато је касније он постао сликар, а можда ћу ја постати ветеринар јер обожавам животиње.

Питам се зашто је писца живцирало цвркутање птица, ја то обожавам. Једва чекам да одем у Соко Бању код моје баке да ме буди цвркут птица.

Она жута мачка Офелија из приче је баш занимљива, као да је нека строга учитељица. Моја учитељица није таква, нема тако страхан поглед, она нас све гледа лепо.

Упс, замало да заборавим да нахраним мог пса, поздрављам Вас и видимо се у следећој књизи.

Стеван Јанковић I,
ОШ „Коста Ђукић“ Младеновац

„Од читања се расте“, Јасминка Петровић

Ова књига ми се веома свидела, зато што је поучна, шаљива и занимљива.

Највише ми се допао лик главне јунакиње, девојчице Тамаре. Она ме подсећа на мене када сам била млађа и када сам учила да читам.

Свима бих препоручила ову књигу која је постала моја омиљена књига.

*Јана Вукобрат II₁
ОШ „Коста Ђукић“ Младеновац*

„Овако је то било“, Бранко Стевановић

Ова књига ми се није свидела и није била занимљива. Књигу бих препоручила старијој деци зато што је књига озбиљнија и тема приче је више за њих него за нас мале.

Није ми се свидело ни то што илустрације нису у боји.

*Јана Вукобрат II₁
ОШ „Коста Ђукић“ Младеновац*

Оштро Перце - Бајка

Принцеза Дијана

Некада давно, пре много, много година, у једном краљевству, иза седам гора и девет мора, живела је принцеза Дијана.

Дијана је била очева мезимица, није смела нигде да излази ван двора.

Једнога дана се искрала и прошетала ван зидина дворца. Било је пролеће и принцеза Дијана је уживала у чарима природе које окружују њен дворца. Шетајући се у даљини угледа неког коњаника како јој се убрзано приближава. Принцеза се уплашила и потрчала према дворцу, сећајући се да је побегла без очевог знања. Док је трчала, саплела се о неки камен и пала на ливаду. У том тренутку разбојник је био баш иза ње. Ото јој је круну и сав накит и отрчао у шуму, а уплашена принцеза је почела да дозива помоћ.

Један принц је са дворанима био у лову у близини. Узјахао је свог коња и упутио се према гласу који је дозивао у помоћ. Кад је стигао, видео је девојку необичне лепоте. Она подиже главу и препозна младића кога је некада срела на балу у суседном граду. Принц јој поможе да устане и хтеде да је отпрати, али принцеза одби, плашећи се очеве реакције. Принц одјурји и убрзо се врати јашући са разбојником који је морао да замоли принцезу за опроштај и врати украден накит. Заједно су отишли до двора.

Принцеза исприча оцу шта се десило и како је храбри принц ухватио разбојника.

Краљ је спремио велики бал у принчеву част. Принц је био очаран скромношћу и лепотом принцезе Дијане и затражио је њену руку од краља. Краљ је био збуњен, али када је видео осмех на лицу своје мезимице, пристао је.

Принцеза и принц су живели срећно до краја живота.

